Фабиан Ленк

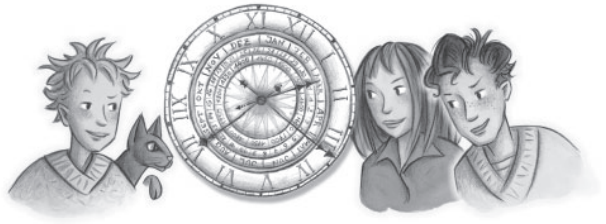

Детективи
с машина на времето

Смъртоносното багрило

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Michelangelo und die Farbe des Todes
© 2010 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Смъртоносното багрило
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирена Патулова

ISBN: 978-619-199-993-4

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет по времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

В мрежата на интригите

– Смятам да си поръчам огромен шоколадов сладолед – обяви Леон, докато отваряше вратата на най-добрата сладоледена сладкарница в Зибентан, а и в света – „Венеция“.

– Звучи добре. И аз ще направя като теб – засмя се Ким и се наведе да погали Кия, която се умилкваше в краката ѝ.

Юлиан все още се колебаеше.

– Помощ! – отекна вик откъм дъното на сладкарницата. – Помощ! – разнесе се повторно гласът.

– Това не е ли Паоло, собственикът на сладкарницата! – огледа се изненадано Юлиан.

Само след минута приятелите откриха собственика. Беше се качил на два стола, подпрени на стената. Столовете се бяха приплъзнали и се бяха раздалечили така, че той беше заел една твърде опасна поза, близка до шпагат. Във вдигнатите си ръце държеше голяма картина в рамка. Вероятно се бе опитвал да я закачи на стената.

– Помощ! Мама миа! Помощ!

Приятелите се втурнаха да му помогнат. Ким и Леон хванаха столовете, заплашващи да се раздалечат още повече, а Юлиан пое тежката картина от ръцете на Паоло.

– Грацие![1] – благодари им собственикът на сладкарницата, когато отново усети твърда земя под краката си. – Спасихте ме! За щастие, картината е невредима! – и той благоговейно погледна картината, на която се виждаха две протегнати една към друга ръце. Картината впечатляваше с финес и прецизност. Ясно се виждаха и най-малките мускулчета и сухожилия, дори и ноктите на пръстите.

– Микеланджело! – развълнувано прошепна той. – Тази картина е нарисувана от най-големия скулптор и художник на всички времена. На нея може да се види как Бог сътворява Адам. Ще я сложа на видно място в сладкарницата си, нищо, че е само репродукция[2]. Моля, задръжте още малко столовете.

Най-после Паоло успя да окачи картината на стената.

– Страхотно! – каза той, след като я огледа внимателно. – Така вече е добре.

[1] *Грацие – благодаря (на италиански)*

[2] *Репродукция – снимано и отпечатано копие на картина*

После се насочи към стъклената витрина, където бяха подредени сладоледените специалитети.

– Миналата седмица баща ми имаше рожден ден и аз го посетих в Рим – обясни им Паоло и погледна към Леон: – Шоколадов, нали?

Леон въодушевено кимна.

– Е, и като любител на изкуството посетих, разбира се, Сикстинската капела*.

– Сикстинската капела ли? – попита Леон, докато гледаше как Паоло артистично подрежда сладоледените топки в чашката за сладолед, след това добавя сметана, течен шоколад и бадемови стърготини и накрая забожда мъничко зелено чадърче за украса.

Паоло го погледна снизходително.

– Това е една от най-забележителните църкви във Ватикана*. Куполът ѝ е изрисуван от Микеланджело. Преди това там било нарисувано само синьо небе със звезди. Микеланджело замазал небето и нарисувал нещо наистина неповторимо. Тези фрески* са сред най-прочутите произведения на изкуството в света. Те са обезсмъртили Микеланджело! – подаде той чашката със сладолед на Леон и

** Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Рим през Ренесанса и са обяснени в речника в края на книгата.*

се обърна към Ким: – Същото и за теб, нали?

– Точно така! – кимна момичето и засия.

Паоло отново се захвана за работа, като не спираше да говори.

– Да, да, Сикстинската капела и Микеланджело, това е невероятна история, изпълнена с гениалност, безумие, слава и пари. Както и с ненавист, омраза и страх!

– Ненавист, омраза и страх ли? – попита Юлиан, мислейки си, че не е разбрал добре.

– Да! – потвърди собственикът на сладкарницата. – Микеланджело имал много завистници, нали разбираш? Като всеки гениален човек. Смятал, че искат да го убият! Той не само великолепно умеел да си служи с четката, но и бил ненадминат в умението да си създава врагове. Какво да бъде за теб?

– Ами... аз... – смотолеви Юлиан, опитвайки се да осмисли чутото. – За мен малинов.

– Чудесен избор! Много е ароматен! – каза Паоло и продължи: – Микеланджело бил оплетен в мрежа от интриги и трябвало да защити изкуството си от шпиони, които искали да откраднат идеите му. Освен това смятал, че някой иска да го убие.

– Кой е искал да го убие? – попита Юлиан, също заинтригуван от историята.

Но Паоло само повдигна рамене.

– Нямам представа. Ето малиновия сладолед.

Приятелите се настаниха на една от масите в дъното.

– Дали това, което казва Паоло, е истина? – попита Юлиан.

– Не знам – отвърна Леон. – Той обича да преувеличава.

Ким, която държеше Кия в скута си, заби лъжичката си в чашката със сладолед.

– Мисля, че трябва да проверим в нашата библиотека. Всичко това е много любопитно – известен художник, също толкова известни фрески и множество интриги, завист и заговор за убийство... Какво ще кажете, дали да не наминем към библиотеката след това?

– Аз съм „за“! – без колебание заяви Юлиан.

– Дадено! – отвърна Леон.

Два часа по-късно тримата приятели бяха в старата библиотека на манастира „Свети Бартоломей“. Бяха издебнали удобно време, когато библиотеката е затворена. Тъй като Юлиан имаше ключ, можеха необезпокоявани от никого да се потопят в царството на книгите.

Както обикновено, Кия се разположи удоб-

но на перваза на един от прозорците и наблюдаваше какво правят приятелите.

Ким се приближи до един от стелажите с книги по история на изкуството, Леон разглеждаше книгите за забележителни личности, а Юлиан ровеше в интернет.

– А, открих нещо! – Леон изтегли един дебел том, посветен на Микеланджело, и го помъкна към една от масите за четене.

Той с изненада прочете, че много експерти са на мнение, че никой освен Микеланджело не е придавал такава яркост на боите.

Момчето разглеждаше с възхита снимките на фрагменти от легендарните фрески в Сикстинската капела. На тях имаше повече от триста фигури. При това стотина от тях бяха по-високи от човешки ръст. Микеланджело бе избрал да нарисува сцени от първата част на Библията, в която се разказва за сътворението на света. Необходими му били четири години – от 1508 г. до 1512 г., за да създаде творбата си, научи Леон от текста.

– Какви бои! Как е могъл да постигне подобно нещо? – мърмореше Леон, чийто любим предмет, наред с историята и спорта, разбира се, бе изкуството.

Фреските изобразяваха страховити сцени, но не липсваха и сцени, които бяха вълнуващи

или просто весели и игриви. Освен това имаха толкова много детайли, от които Леон не можеше да откъсне поглед. Фигурите сякаш всеки момент щяха да се изправят и да тръгнат, толкова живи бяха.

– А тук е написано откъде идва името на Сикстинската капела – извика Леон. – Капела означава параклис, малка църква, която може да е самостоятелна или пристроена към голяма църква. Сикстинска е наречена на папа Сикст IV*, който възстановил съществуващата преди капела. Това станало в периода от 1475 до 1483 г. Тогава Рим имал едва 15 000 жители, представяте ли си? Тази църква е много важна, защото там се избират папите. Микеланджело рисувал свода на Сикстинската капела по поръчка на папа Юлий II*. Този папа не се ползвал с особено добра репутация. Народът го наричал ужасния папа!

– Не звучи особено ласкаво – засмя се Ким.

– Наистина – съгласи се Леон и прелисти страницата.

По-нататък откри карта на Рим, върху която бе показано местоположението на Сикстинската капела. Имаше и снимки на сградата. Капелата бе заобиколена от такива забележителни постройки, като базиликата „Свети Петър“*, която по времето на

Микеланджело все още се строяла, замъка „Сант Анджело“* с моста „Сант Анджело“* – великолепен мост с каменни фигури на десет ангела.

– Чуйте това – обади се Юлиан, взрян в монитора. – Паоло може би има право. Тук се говори за някакъв заговор за убийство срещу Микеланджело!

– Къде? Покажи ми! – извика Леон и двамата с Ким се приближиха към него.

– Микеланджело имал приятел във Флоренция, родния му град. Докато бил в Рим, често пишел на приятеля си – разказа накратко Юлиан прочетеното. – В едно от писмата пише, че ужасно се страхува завистниците му да не го убият.

– Невероятно! – Леон бе изумен. – Само че не знаем дали е вярно!

– Да – додаде Юлиан и отправи към двамата поглед, изпълнен с очакване. – Написал е това писмо през август 1510 г., когато половината от фреските били завършени.

Ким се засмя.

– Да не би да искаш да кажеш...

– Да, именно!

– Чудесна идея, хора! – въодушевено възкликна Леон. – Да се пренесем там с помощта на Темпус и да проучим нещата намясто! Вероятно ще можем да сме полезни на Микеланджело, а и ще имаме възможност да сме край него.

Приятелите избутаха встрани тежкия стелаж, зад който бе скрита мрачната врата към Темпус. Само те знаеха за тази загадъчна, вълшебна стая. Леон отвори тъмната, украсена със зловещи символи врата и първи прекрачи прага на стаята на времето.

Както винаги, там ги очакваше синя, сумрачна светлина. Из стаята с хилядите врати, над всяка от които бе изписано някакво число, се стелеше мъгла. За съжаление, вратите бяха разположени напълно произволно. Докато внимателно пристъпваха по пулсиращия в ритъма на времето под, край приятелите се носеха различни звуци. Някои бяха весели и приятни, а други – толкова страшни, че Леон го полазиха тръпки.

Той се огледа. Къде ли беше вратата с числото 1510? Една след друга от мъглата изплуваха различни врати. Никоя от тях обаче не бе тази, която търсеха.

Приятелите продължаваха да се препъват из зловещата стая, а Кия се бе свила в ръцете на Ким.

Внезапно Леон се спря.

Една от вратите толкова се отличаваше от останалите, че буквално го привлече към себе си. Бе огненочервена. Цветът ѝ бе изключително наситен – само един художник на света бе в състояние да го постигне. Микеланджело! Момчето колебливо се насочи натам. Вече можеше да различи числото, изписано над нея.

Право в целта, помисли си Леон – 1510!

Развълнуван, той се обърна и махна с ръка на приятелите си да се приближат.

Когато отново се обърна и погледна към вратата, потрепери. Яркочервеното бе помръкнало. Вратата първо стана кафява, а след това – черна като нощта.

– Какво е това? – прошепна Леон.

Върху вратата се появиха фигури. Те се носеха една през друга, а после внезапно изчезваха. Леон зяпна от изумление. Струваше му се, че е застанал пред някаква оживяла картина.

Внезапно се разнесе трясък и вратата се разцепи. След това се разпадна на прах. Вместо пред врата, приятелите стояха пред отверстие, оградено от огромна рамка.

Леон погледна колебливо Ким и Юлиан.

– Да го направим! – решително изрече момичето.

– Добре – съгласи се Леон. – Юлиан, какво мислиш?

Момчето преглътна, но после кимна.

Тримата се хванаха за ръце и се концентрираха върху Рим. Само така Темпус щеше да ги отведе на правилното място.

И направиха една-единствена, но решителна стъпка, прекрачиха през прага и се устремиха към черното нищо.

